

נועה והשופר שנשכח

על הספר הזה

Seven-year-old Noa finds a cracked, curved old shofar in her grandmother's attic in Jerusalem — one that travelled from Morocco generations ago and has been silent ever since. Together they wander the late-summer alleys of the Old City searching for the last craftsman who still knows how to mend it, past pomegranate stalls and the smell of honey cake. When the shofar finally sounds, Noa understands that its call isn't only a noise — it's an invitation to begin again.

נועה

סבתא מרים

עזרא

זית

גגה תיילעבש לוקה

הקול שבעליית הגג

סבתא מרים. בין מזוודה כחולה למנורה ישנה חיכתה קופסת עץ מאובקת.
בסוף הקיץ עלתה נועה לעליית הגג של

זהוב וסדוק. נועה הרימה אותו בזהירות, כאילו הרימה שינה ארוכה מאוד.
בתוך הקופסה נח שופר עקום,

ונשפה בכל כוחה. במקום קול גדול יצא רק "פווו" קטן, והאבק רקד באוויר.
היא הצמידה את הפייה לשפתיה

"זה שופר שנשכח", אמרה. נועה ניגבה את אפה והחליטה לעזור לו להיזכר.
סבתא מרים חייכה.

וקורממ ךרדה

הדרך ממרוקו

לפני שנים רבות, עטוף בצעיף לבן בתוך מזוודה של סבא־רבא יצחק.
סבתא סיפרה שהשופר הגיע ממרוקו
ירושלים. פעם קולו מילא בית שלם, אך אחרי שנפגע נסגר בקופסה ושתק.
הוא עבר ים, נמל ודרך ארוכה עד
עצמה עין אחת ונשפה עד שתלתליה רעדו. השופר השיב בלחישה חלשה.
נועה ניסתה שוב. היא כיווצה לחיים,
הנהנה ונזכרה בבעל מלאכה בשם עזרא, שחנותו מסתתרת בעיר העתיקה.
"אולי הוא צריך תיקון," אמרה. סבתא

נבאה תואטמס לא

אל סמטאות האבן

רך. השתיים יצאו אל סמטאות ירושלים, שבהן אבני הקירות שתו אור זהוב.
למחרת עטפה סבתא את השופר בבד

העתיקה אוהבת צעדים סבלניים. מרחוק נשמעו פעמונים וקולות חנויות.
נועה צעדה מהר, וסבתא הזכירה לה שהעיר

את הבד, נשפה בחיפזון, והשופר השמיע נשיפה צרודה כמו ברווז מנומנם.
בפינה שקטה ביקשה נועה לנסות. היא פתחה

הוא מצחיק," אמרה. הן המשיכו, והמשימה שלהן כבר הרגישה כמו מנגינה.
נועה צחקה למרות האכזבה. "לפחות

לותחהו נומירה

הרימון והחתול

הפירות האדומים נצצו כמו פנסים קטנים, והמוכר סידר אותם במגדל עגול.
ליד שער עמוס עמד דוכן רימונים.

אפור. נועה קראה לו זית, כי עיניו היו ירוקות. זית קם והחל ללכת אחריהן.
מתחת לדוכן הציץ חתול

ברחה מן הסדק, וזית קפץ בבהלה היישר לתוך הסל. אפילו המוכר צחק.
נועה ניסתה לתקוע ליד סל ריק. נשימתה

ליד הקשת הישנה. "נועה הודתה לו, וזית המשיך לצעוד בראש התהלוכה.
הוא הצביע במורד הסמטה. "עזרא עבד פעם

רימונים

שבד תגוע לש חיר

ריח של עוגת דבש

עוגת דבש. שכנים ניערו שטיחים, הבריקו כיסאות ואיחלו זה לזה חג שמח.
מן החלונות הפתוחים גלש ריח מתוק של

קטנה לדרך. זית התיישב מולה בתקווה, אך קיבל רק ליטוף בין האוזניים.
אישה עם סינר נתנה לנועה פרוסה

שוב בשופר. יצא קול אוויר דק, כאילו מישהו לחש מתוך מנהרה רחוקה.
נועה בלעה, ניגבה פירור וניסתה

סבתא. "ואולי גם לא שופר." נועה שמרה את המשפט בכיס הדמיוני שלה.
"אי אפשר למחר עוגה בתנור," אמרה

תנקתמש הלימ

מילה שמתקנת

כוונה בדלי של שכן. המים נשפכו, והסמרטוטים הפליגו כמו סירות קטנות.
בסמטה צרה מיהרה נועה ופגעה בלי

אמרה, אספה את הסמרטוטים ומילאה את הדלי מחדש יחד עם סבתא.
לרגע רצתה להמשיך, אך עצרה. "סליחה,"

שתק, אבל נועה הרגישה שבתוכה משהו הסתדר, כמו קשר שנפתח בחוט.
אחר כך ניסתה לתקוע. השופר עדיין

לפינה. "שם הייתה החנות של עזרא." גם מילה טובה, הבינה נועה, מתקנת.
השכן חייך והראה להן דלת ירוקה מעבר

הקוריה תלדה

הדלת הירוקה

התנדנד שלט דהוי. נועה דפקה פעם, פעמיים ושלוש, אך איש לא ענה.
הדלת הירוקה הייתה סגורה, ומעליה

יצאה רק נשיפה עייפה. זית, לעומתה, השמיע יללה חזקה ומרשימה.
היא ניסתה לקרוא לעזרה דרך השופר.

מאחוריו הסתתר מעבר צר שהוביל לחצר קטנה, מלאה שבבי עץ ושמש.
החתול החליק אל מעבר לעציץ גדול.

נעים: "מי מחפש שופר שאיבד את קולו?" נועה וסבתא הביטו זו בזו וחייכו.
מן החצר נשמע שיעול ואז קול

בישקמ ארזע

עזרא מקשיב

נחו משקפיים עגולים. הוא קיבל את השופר בשתי ידיים ולא מיהר לדבר.
עזרא ישב ליד שולחן קטן, ועל אפו

והקשיב כשנועה סיפרה על מרוקו, על המזוודה ועל השנים השקטות.
הוא סובב אותו מול האור, בדק את הסדק

עזרא הנהן ואמר: "יש סדק בשופר, אבל הנשימה עוד צריכה ללמוד דרך."
"נסי", ביקש. נועה נשפה, ורק אוויר נמלט.

נועה ביקשה להישאר ולעזור, ועזרא מסר לה מטלית רכה וחיוך קטן.
הוא הבטיח לתקן את הכלי בעדינות.

המישנב רועיש

שיעור בנשימה

נוצה על השולחן. "נשפי בה לאט", אמר, "בלי להעיף אותה אל התקרה."
בזמן שעזרא ניקה את השופר, הוא הניח

ודגדגה את אפו. החתול התעטש, ונועה צחקה עד שכמעט נפלה מהכיסא.
בניסיון הראשון הנוצה התגלגלה אל זית

דק וארוך. הנוצה רעדה במקום, כאילו רקדה לצליל שאיש עוד לא שמע.
בניסיון הבא היא שאפה בשקט ונשפה זרם

השמיע קול, אך עזרא אמר: "הפעם הנשימה לא ברחה. היא חיכתה לך."
נועה ניסתה בשופר לפני סיום התיקון. הוא לא

וידעה ווקיתה

התיקון העדין

ושוב והחליק בזהירות את המקום הפגוע. נועה החזיקה את המנורה יציבה.
עזרא עבד לאט, בדק את השופר שוב

וזית נרדם בתוך קופסה. בחנות הקטנה נעשו כולם שקטים מאוד.
סבתא סיפרה מנגינה שזכרה מילדותה,

היא נשפה מיד, בהתלהבות גדולה מדי, ושוב לא נשמע הצליל שקיוותה לו.
לבסוף מסר עזרא את השופר לנועה.

השופר מוכן. אל תכעסי על עצמך. לפעמים הלב מגיע לפני השפתיים."
עיניה נפלו. עזרא אמר ברוך: "עכשיו

בצקב סידעצ

צעדיס בקצב

לפי הנשימה: שלושה צעדים לשאיפה, ארבעה צעדים לנשיפה ארוכה.
בדרך הביתה לימדה סבתא את נועה ללכת

והעמיד פנים שהוא המנצח על תזמורת של יונים, תריסים ופעמוני אופניים.
זית צעד ביניהן, עצר בכל מדרגה

לא בא קול, אבל היא לא כיווצה את פניה ולא רקעה ברגליה כמו קודם.
נועה עצרה מתחת לקשת וניסתה בשופר.

המילים האלה היו קלות יותר מאכזבה וכבדות מספיק כדי לשאת תקווה.
"עוד לא", אמרה לעצמה, "אבל אולי בקרוב."

סימה דיל

ליד המים

המים למנהג תשליך. האור רעד על פני המים, ועל הגדה שרר שקט נעים.
בראש השנה יצאה המשפחה אל

פעם שנכשלה. היא ביקשה בלבה לשחרר אותו ולהתחיל שוב בסבלנות.
נועה חשבה על הכעס הקטן שהרגישה בכל

עדיין לא יצאה תקיעה, אך הנשימה זרמה ישרה ורכה, בלי להיתקע בגרונה.
הרחק מן האנשים ניסתה לנשוף בשופר.

אמרה. נועה הביטה במעגלים שעל המים והבינה שהם מתרחבים לאט.
סבתא לחצה את ידה. "התחלה חדשה לא תמיד מרעישת",

גח לש נחלוש

שולחן של חג

תפוחים, צנצנת דבש ורימון פתוח, שגרגריו הבריקו כמו אוצרות אדומים.
בבית המתין שולחן לבן. עליו נחו

סליחה מאחיה על מריבה ישנה, והוא הזיז את כיסאו כדי שתשב לידו.
נועה עזרה לסדר צלחות. היא ביקשה

רק אוויר, והיא כמעט כעסה, אך עצרה וספרה ארבע נשימות שקטות.
לפני שהאורחים הגיעו ניסתה לתקוע. נשמע

פרוסת תפוח בדבש, ונועה איחלה בלבה שהשנה תהיה מתוקה וסבלנית.
"גם זה תיקון," אמרה סבתא. הן טבלו

לילצה ינפלש עגרה

הרגע שלפני הצליל

התמלא קולות של משפחה, צלחות וצחוק. ריח עוגת הדבש חזר אל נועה. השמש ירדה מאחורי גגות ירושלים, והבית

עמדה לידה, אך לא אמרה דבר. גם זית התיישב וכרך זנב סביב רגליו. היא לקחה את השופר לפינה שקטה. סבתא

אך הצליל לא הגיע. במקום למהר לניסיון נוסף, היא הורידה את השופר. נועה ניסתה פעם אחת. נשימתה הייתה טובה,

שאורך רוח אינו לחכות בלי לעשות דבר, אלא להישאר חברים עם התקווה. היא הקשיבה לשקט שבתוכו. פתאום הבינה

שנה
טובה
ומתוקה

שדחמ ליחתהל הנמזה

הזמנה להתחיל מחדש

השולחן. היא הרגישה את האבן הקרירה בחלון ואת היד החמה של סבתא. לפני שהתיישבו לסעודת החג, נועה עמדה ליד

כדי למהר. שפתיה נחו על הפייה, ונשימתה יצאה ארוכה, יציבה ובהירה. היא שאפה לאט, לא כדי לנצח ולא

הוא מילא את החדר, טיפס אל התקרה ונגע בכל הסיפורים שנשמרו בו. פתאום עלה מן השופר קול עמוק וזהוב.

לא רק השמיע קול; הוא הזמין את כולם לסלוח, לקוות ולהתחיל מחדש. כולם מחאו כפיים וקראו "שנה טובה!" נועה חייכה. השופר

Plyx -

עמשהו תילטיגידה הרודהמה רובע קורס
ךלש